

Politik handler nemlig dybest set om de værdier, som skal præge et samfund, altså om moral. At gå ind for et forenet Europa er et spørgsmål om solidaritet. At gå imod er faktisk et spørgsmål om egoisme.

Nogle mennesker er blevet så forkælede, at de ikke evner at se ud over deres egne kortsynede interesser. De mener, at vi ikke har noget ansvar for de lidende befolkninger i Eksjugoslavien, men vil hellere sende flygtningene til nabolandene. De vil ikke åbne grænserne for Østlandenes produkter, ikke betale ulandshjælp til fattige lande, ikke sende danske styrker til konfliktområder, ikke opgive retten til at kunne devaluere kronen – hvorved arbejdsløsheden så blot eksporteres videre til nabolandene – og ikke støtte nye landbrugsreformer, der demonterer de tikende miljøbomber under vores børn og børnebørn.

Europapolitik handler sandelig om værdier og solidaritet, og det skal vi også have frem i debatten. Man ved, hvad man har; man ved ikke, hvad man får, og mennesker er i virkeligheden dybt konservative. Når vi så måske sender en traktat til folkeafstemning, så påhviler der virkelig politikere og presse et enormt ansvar.

Et dagblad sætter f.eks. en forsidehistorie op: EU truer danske spædbørns sundhed. Men se til, om samme avis bringer en forsidehistorie om de hundredvis af direktiver, der tilsammen er en stor fordel for sundheden i Danmark og Europa!

Selvfølgerlig skal pressen være kritisk, og naturligvis er EU-kritiske artikler nødvendige, bl.a. for at kunne mobilisere politikerne. Men prøv også at finde de masser af gode forsidehistorier om EU frem!

Nej, vi skal genopdage, at det danske samfund og befolkningen har nogle betydelige værdier, som også andre lande ønsker at blive inspireret af. Frem til 1996 må vi bl.a. sige: Selvfølgelig tør vi være med til at tage et medansvar for verden omkring os. Hvis vi danskere slukkede for nogle af tv's amerikanske serier og i stedet fordybede os i vores egen kultur, folkelighed og tro, så blev vi måske endda så ranke, at vi i stigende grad gik ind og var med til at sætte dagsordenen i Europa.

Der er ingen tvivl om, at EU i de kommende år skal bruge en stor del af sin energi og sine ressourcer på at forberede de central- og østeuropæiske landes optagelse i Unionen. Vi må nu indfri disse befolknings længe nærrede ønske

om at blive tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, der på mange måder har været en vigtig inspirationskilde for det folkelige opgør i Øst, som i 1989 bragte Muren til fald.

Men også for vores egen skyld er en sådan udvidelse nødvendig. Også vi er berørt af forureningen i Østersøen og faren fra atomkraftværkerne.

Nu er det altså ikke sådan, at det er på Enhedslistens foranledning, dagsordenen for samarbejdet partierne imellem om udarbejdelsen af et dansk memorandum indeholdende udspil til konferencen skal sættes eller starte. Det er en bred offentlig debat, der skal starte i dag. Så lad os samarbejde om en god debat også om de ømtålige punkter, f.eks. WEU.

Jeg skal så til slut meddele, at CD ikke kan stemme for det af Enhedslisten fremsatte forslag om motiveret dagsorden eller den af SF foreslåede dagsorden, men vil stemme for det dagsordensforslag, som regeringen fremsætter sammen med Venstre og Konservative.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil allerførst gerne gratulere fru Lisbeth Arnbøl for hendes jomfrutale, som hun netop har afleveret, som jeg er vidende om at hun selv har forfattet, og som jeg synes hun er sluppet fra med stor ære. Jeg kan anbefale talen til læsning både her og rundt omkring som et led i den debat, vi i dag har.

Men jeg føler trang til, før udenrigsministeren nu får ordet igen, og lidt i fortsættelse af nogle bemærkninger, enkelte ordførere har været inde på, at rette et meget kraftigt angreb mod selve ordlyden af forespørgslen. Man vil have oplysninger om regeringens planer om en grundig offentlig debat. Blandt andet hr. Erhard Jakobsen har været inde på, at man trykker jo ikke sådan på en knap, og så har man en offentlig debat. Vi lever heldigvis i et land, hvor man ikke kan bruge politiets hjælp til at indforskrive tilhørere til møder, man arrangerer om det ene eller det andet emne, og gudskelov for det!

Men forespørgsleens ordlyd minder slående om de metoder, der blev anvendt på den anden side af Muren, inden den faldt, hvor myndigheden, diktatorerne, kunne sætte folk til at føre en debat eller i hvert fald sætte alle deres ansatte, medarbejdere og af dem afhængige – og det var jo så det meste af befolkningen – til at udtale sig på bestemte tidspunkter og på bestemte måder.

Jeg mener – og jeg siger dette i en meget mere venlig tone, end jeg egentlig havde tænkt at an-